

Прибуття Л. І. БРЕЖНЕВА в Париж

ПАРИЖ. (ТАРС). Генеральний секретар ЦК КПРС, член Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнев на запрошення Президента Французької Республіки Ж. Помпіду і французького уряду прибув 25 жовтня у Францію з офіційним візитом.

Разом з ним у Париж прибули заступник Голови Ради Міністрів СРСР, Голова Державного Комітету Ради Міністрів СРСР по науці і техніці В. О. Кирилін, міністр закордонних справ СРСР А. А. Громико, міністр зовнішньої торгівлі М. С. Патолічев, інші офіційні особи.

О 14.30 за місцевим часом спеціальний літак приземлився в аеропорту Орлі, прикрашеному державними прапорами СРСР і Франції. Л. І. Брежнев і В. П. Брежнева спускаються по трапу. Їх зустрічають Президент Франції Ж. Помпіду і лорд Помпіду, посол СРСР у Франції П. А. Абрамів, посол Франції в СРСР Р. Сейду. Президент Французької Республіки тепло вітає високого радянського гостя.

Гримить артилерійський салют — 101 залп. Виконують державні гімни СРСР і Французької Республіки.

Л. І. Брежнев і Ж. Помпіду обходять стрій почесної варти.

Потім Генеральний секретар ЦК КПРС разом з Президентом Франції йдуть в салон почесних гостей.

Л. І. Брежнев вітається з присутніми тут французькими офіційними особами.

Високий радянський гість разом з Президентом Французької Республіки сідають у машину. Кортège вирушає в місто.

З щирою кистинністю зу-

стрів Париж посланця Радянської країни, з якою Франція зв'язує свої дружби і співробітництва, які міцніють рік у рік. По дорозі з аеропорту Орлі в резиденцію президента республіки — Елісейський палац Л. І. Брежнева на вулицях і площах Французької столиці, прикрашених прапорами СРСР і Франції, тепло вітали десятки тисяч парижан. В руках у них радянські і французькі прапори, транспаранти з словами «Ласкаво просимо, Л. І. Брежнев!», «Ми пам'ятаємо Сталінград!», «Хай живе французько-радянська дружба!», «За мир, дружбу і співробітництво з Радянським Союзом!», «Мир і дружбу!».

В Елісейському палаці відбулась урочиста зустріч високого радянського гостя. Тут були прем'єр-міністр Французької Республіки Ж. Шабан-Дельмас, державний міністр у справах національної оборони М. Дебре, міністр закордонних справ М. Шуман, інші члени французького уряду і офіційні особи.

Дружними оплесками, вітальними вигуками «Хай живе Радянський Союз!», співом «Інтернаціоналу» зустріли Л. І. Брежнева трудящі французької столиці, які зібралися перед ратушею. У залі почесних церемоній на честь Генерального секретаря ЦК КПРС відбувся великий прийом, на якому голова муніципальної ради Парижа Ж. Шеріу і Л. І. Брежнев обмінялися промовами. Їхні промови присутні вислухали з великою увагою і зустріли оплесками.

ПАРИЖ. (ТАРС). Під Триумфальною аркою на площі Шарля де Голля колись шістьма на вітрі полум'я Вічного вогню. Він гостить біля могили Невідомого солдата.

26 жовтня франці люди прибув Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнев. Високого гостя супроводив прем'єр-міністр Франції Ж. Шабан-Дельмас.

Л. І. Брежнев тепло вітали парижани, які зібралися на площі. Він поклів вінок до могили.

Потім Л. І. Брежнев віддав Паризьку ратушу.

Завтра — День народження комсомолу

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДИНАТЕСЯ!

Рік видання XII

№ 129 (1453).

ЧЕТВЕР

28

ЖОВТНЯ

1971 р.

Ціна 2 коп.

Віра Тричева — людина поважана серед товаришів. Після закінчення ірновградського профтехучилища прийшла на роботу в Вільшанський район. Майстер пошиву чоловічого одягу Мало-вільшанської швейної майстерні — Віра зарекомендувала себе як здібний фахівець.

Фото А. БУДУЛАТЬЕВА.

На будівництві корпусу № 90 заводу «Червона зірка», де виготовлятимуться нові сівалки до потужних тракторів «Т-150», ударно в ці передостатні дні трудяться молоді монтажники з бригади Миколи Скачка (спеціалізоване управління № 125).

На фото: монтажники на будівництві нового корпусу.

Фото Н. ЗУБЧЕНКО.

ОДИН ЗА ТРЬОХ

З 18 жовтня молоді червонозорівці заступили на десятиденну трудову вахту на честь 53-ї річниці Ленінського комсомолу. Ініціатором стала комсомольсько-молодіжна бригада автоматників метизного цеху, де бригадиром Олександр Завіна.

Попереду в змаганні — зачинателі. Бригада О. Завіни уже в перший день вахти виконала змінне завдання на 237 процентів. А останній показник тут — 295 процентів за зміну.

Трудовий ентузіазм став явищем звичним, буденним для комсомольсько-молодіжних колективів у ці дні.

Бригада різальників ковальсько-пресового цеху, де бригадиром Борис Замосковін, довела своє завдання до двох норм. Не набагато відстає від різальників комсомольсько-молодіжна бригада токарів імені XXIV з'їзду КПРС, очолювана Надією Щербань.

А нещодавно в бригаді Бориса Замосковіна сталася святкова подія. Після зміни прийшли поздоровити своїх старших товаришів піонери підшефної середньої школи № 6. Біля виходу з цеху вони зустріли робітників букетами осінніх квітів.

С. ВИШНИЦЬКИЙ, заступник секретаря завкому комсомолу ордена Трудового Червоного Прапора заводу «Червона зірка».

В механоскладальному цеху Кіровоградського заводу «Червона зірка» комсомолка Валентина Перехомук — одна з кращих виробничниць. Вона депутат міськсої Ради депутатів трудящих.

На знімку: Валентина Перехомук з товаришми по роботі.

Фото В. КОВПАКА.

СТАНКУВАТОГО ГОРДІСТЬ

У Станкуватому свята зустрічають трудовими здобутками. Нині тут уже закінчено косовицю кунурудзи на площі 280 гектарів, завершується збирання цукрових буряків, зорюються останні площі під майбутній урожай.

Особливо святковий настрій нині у механізаторів бригади Івана Івановича Григор'єва. Ця бригада веде перед в соціалістичному змаганні. Серед кращих хліборобів комсомольців-комбайнерів Іван Петров. Він зібрав 140 гектарів кунурудзи, виконавши майже дві сезонні норми. Вищий виробіток і у молодих трактористів Івана Діхтарьова, Петра Діордієва, Леоніда Бондаря, Олександра Степанова, Віктора Григор'єва. Це зважати їх сумлінній праці колгосп першим в районі виконав

державне замовлення на продаж кунурудзи, відзначившись на хлібоприймальний пункт понад 5 тисяч центнерів зерна «а-чанистої».

— Комсомольці у нас — ударна сила. Це ніколи юнани й дівчата не піддали. А зараз працюють з подвійною енергією. Тож і настрої по роботі — салатовий, — так відгукується про комсомольців голова колгоспу І. М. Собчинський.

У словах керівника — гордість за чудову молодь, що живе і трудиться в Станкуватому.

І. КОТОВСЬКИЙ,
сількор.

Колгосп ім. XXI з'їзду КПРС Вільшанського району.

«МОЛОДІСТЬ»

71»

Майже п'ятдесят молодих кінематографістів зможуть сказати в майбутньому, що їх творча біографія почалася з II рес-публіканського кінофестивалю студентських фільмів «Молодість-71». Адже саме конкурс, який 25 жовтня стартував у кінолекційному залі Жовтневого Палацу культури столиці України, став місцем першого звіту перед глядачами для багатьох випускників кінофакультетів Київського державного інституту театрального мистецтва УРСР імені І. К. Карпенка-Карого. Початок кіногляду збігся з примітною датою в житті вузу — десятиріччям його кінематографічного відділення.

Вчорашні студенти, а сьогодні — молоді покоління працівників кіностудій республіки — режисери, оператори, актори складають відповідальний екзаме́н. У своїх творах вони прагнуть відобразити сучасну тему в національній формі, продемонструвати майстерність і знання, набуті під час навчання в інституті. Організатори фестивалю — Комітет по кінематографії при Раді Міністрів УРСР, Спілка кінематографістів України і ЦК ЛКСМУ.

Переможців фестивалю чекають призи за краще втілення сучасної теми, а також за найкращі режисерські, операторські і акторські роботи.

(РАТАУ).

У механічному цеху Кіровоградського ремонтного заводу «Укрспільгосптехніки» наш кореспондент звернувся до комсомольців трьох поколінь з одним питанням: як ви стали токарем? Ось що відповіли йому:

В. І. МЕЛЬНИКОВ,

КАВАЛЕР ОРДЕНА ЛЕНІНА

— Торкніться металу пальцем. Залізяка. Холодна залізяка і більш пічного. Я беру її і відчуваю — сила, міць. Уявляю, як сипоне у верстаті іскрами, спадє спіраль посинілої стружки, блискотне гляпцем зріз — народжується деталь! Гвинт, валік, втулка — мені однаково. Аби ожив метал...

Як я токарем став? Давно це було. Метал винен. Це було в роки перших п'ятирічок. Пам'ятаєте є у Тичини — «Псалом залізу»?.. Випав у старших — воші, спасибі, не шкодували свого вміня: вчись, хлопче... Тепер хлопцем не назвеш. Ветеран, кажуть...

Літа. Чимало іскрок згасло. Та слід від них залишилося... Вам, мабуть, нецікаво, як нині працюється старому чоловікові. Хочете знати? Аркадію, розкажи-но. Де ж ти, Аркадію? Одним словом, гаразд працюється. За виконання восьмої п'ятирічки нагородили орденом Леніна. Зараз сам собі зміну подожую. Не в часі, в обсязі роботи. Процентів на 60—70...

А. О. ПАЛЮХ,
ТОКАР ЧЕТВЕРТОГО
РОЗРЯДУ, ЧЛЕН КПРС

— Мій учитель працює опі за сусіднім верстатом. П'ятнадцять літ тому, коли я прийшов на завод юнаком без спеціальності, познайомився з Володимиром Івановичем Мельником... Чимало нас, комсомольців, починало дорогу в житті з уроку у Мельникова. А урок — нехитрий. Дивись, як робітник

працює. Розбери, склади, почисти, змасти. Як те називається, для чого — інше. Зміни різець, закріпи деталь. І падає хвилинка — аж серце зупиняється. Учитель, перекурюючи, скаже тобі нехоті: спробуй сам. Володимир Ігнатович, Ольга Сидоріка, Сергій Ярмоленко,

ПОДАРУЙТЕ ПРОФЕСІЮ

На фото: зліва — М. К. Кушніров і А. О. Палюх, справа — В. І. Мельников.

Фото І. БЕЗДІТНОГО.

Віктор Конфедерат — уже й сам Володимир Іванович не пригадує всіх, кому дав спеціальність токаря, кого навчав поважати робітничу професію.

М. К. КУШНІРОВ,
ТОКАР ТРЕТЬОГО РОЗРЯДУ,
ЧЛЕН ВЛКСМ

Я не такий вже новачок за верстатом. Ще до військової служби познайомився зблизкою з своєю спеціальністю. Курс ро-

Ще жоден учень не пішов від нього без кваліфікаційного розряду. Денотрим так і далі дорога прослалася. От не пригадує прізвища однієї дівчини, Лідію звали, до інституту вступила, Микола Іванович Гордієнко нині за старшого майстра у нас.

Коли Аркадій Іванович наставляє: вчись, людинко станеш, то й сам тому приклад. Він вчиться в технікумі сільсько-машинобудування, стежить, аби Сашко Коваль відвідував вечірню школу...

К

ОЛИ МЕНІ доводиться бувати в Помічницькому локомотивному депо, кожного разу мимоволі звертаю увагу на мармурову плиту при вході. Викарбуваний напис «17 квітня 1964 року колектив присвоєно звання комуністичного» постійно виблискуює золотом. Чиясь невтомна рука ретельно стирає пил. І то не просто для зовнішнього ефекту, а з поваги. З поваги ж до цього високого звання кожен прагне також, щоб не було пилу і у взаємовідносинах, щоб не осідав по кутках пил недобрих звичок. Точніше, турбота про те, щоб і кутки таких не було.

На пустирі своїми силами обладнали стадіон, спортивні майданчики. І тепер не «козла» забувають у вільний час, а захоплюються грою у волейбол, баскетбол, футбол. Кому до вподоби — то в городки. Колись у чистому одязі до цеху великого періодичного ремонту і зайти було боязно, а тепер там на підлозі і мастила ніде не побачиш. Не всі вже й пам'ятають, що перший акваріум приніс з дому помічник майстра Володимир Бабін, а квіти — машиніст мостового крану Рая Ільченко, але всіюди — і в інструментальному, і автоматному, і хромовацному цехах, в акумуляторному, в цехах ремонту точних приладів і паливної апаратури прижилася краса назавжди.

І у взаємовідносинах теж. Коли взимку одружувався помічник машиніста Вячеслав Пушко, то комсомольці аж в Одесу їздили, щоб квітів дістати. Проаоди в армію — це теж свято всіх. І хіба можуть забути теплі слова побажання Віктор Кириченко, Дмитро Моклик та їх товариші, які служать зараз в армії? Безумовно ні. Як і посвяту у робітники

недавні випускники Сергій Левченко, Віктор Муратов, Олександр Шкавров...

Відслуживши, знову повертаються хлопці в депо, як слюсар Анатолій Бадьон, машиніст Юрій Коробань... І множаться робочі династії. Так, разом з машиністом Петром Захаровичем Веселухою працює троє синів. Сергій та Анатолій — машиністами, а наймолодший, Віктор, комсомолець — помічником машиніста. За рішенням бюро райкому комсомолу Віктор, коли його призвуть в армію, буде служити на усявлений заставі імені Терлецького.

Таких династій тут чимало. І молоді, що мають більший багаж знань, ніж батьки, переймаючи досвід старших, творять справи такі героїчні.

Взяти хоч би комсомольсько-молодіжну колону делегата XXIV з'їзду КПРС Володимира Крохмалю.

Створена вона в рік підготовки до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Але послужний список досить багатий. На честь сторіччя брали зобов'язання провезти 200 великогазових поїздів і перевезти понад план 70 тисяч тонн вантажів, заощадити 20 тонн дизельного палива. Провели 226 великогазових поїздів, значно перевиконали також зобов'язання як по перевезенню вантажів, так і по економії палива. На честь XXIV з'їзду

КПРС колона перевезла на 18 370 тонн народногосподарських вантажів більше, ніж зобов'язувалася.

За 9 місяців цього року на рахунок колони 375 великогазових поїздів при річному зобов'язанні 400. Вантажів додатково перевезено 103 104 тонни, що на 3104 тонни більше, ніж передбачалося за рік.

Змагання стало ще напруженішим, бо створено нову комсомольсько-молодіжну колону.

Три квартали підряд депо утримує перехідний Червоний прапор Міністерства

шляхів сполучення та ЦК профспілки працівників залізничного транспорту.

Такий успіх пояснюється не лише ентузіазмом залізничників, а й великою роботою парткому, комсомольського комітету по роз'ясненню рішень з'їзду, по організації соціалістичного змагання.

В. ЦВЯХ.

На фото: члени комсомольсько-молодіжної колони — машиніст Юрій Коробань (праворуч) і помічник машиніста Юрій Пушко щойно повернулися з рейсу.

Фото АВТОРА.

Олександр МОТОРНИЙ

СОКОЛИНИЙ ЗЛЕТ

(Продовження. Початок в газетах за 9, 12, 14, 16, 19, 23 та 26 жовтня).

— Це — так, — хитнув Геннадій головою. — Але ж краще смерть на людях, ніж життя у безвісті.

— Милий мій, Гено, — знову звела погляд вчителька, — не красивих смертей чекає від нас народ, а вміння боротися за всяких обставин...

— Знаю, знаю! — відмахувався Геннадій. — Краще послухайте, які рідні я написав:

В темряві ночі
Чорні очі
жаром горять...

Читав він приглушено, тихо, опустивши повіки з густими війми. Довгі, тонкі, як у музиканта, пальці дрібно тремтіли, коли він перегортав свого записничка, а на високому засмаглому чолі виступили росинки поту.

— Це я вам присвятив...

— Спасибі, гарні вірші, — сказала Олена Захарівна, але додала: — Є одна справа, мійч Михайла.

ЗУСТРІЧАТИСЯ у Маржанивських було дуже зручно.

Геннадій батько лікував і вставляв зуби. Як людина практична і заповзятлива, він при «новому порядку» розгорнув кипучу діяльність. Допоміг дазній другу дому Владислав Мокнач. За його рекомендацією до місцевого знаючого дантиста посунули і офіцери з німецьких тилових служб. Заробіток був непоганий, коли єдиний син похвалився, що шкільна вчителька погодилась давати йому уроки з математики, аби не забув усю дуже трудну для нього програму, то батько відразу згодився.

Він тільки запитав:

— А яку вона братиме плату?

Для форми довелось сказати суму.

«Мадам» Маржанивська, пухна, як пампушечка, кожного разу зустрічала вчительку дуже люб'язно, пригостила домашніми печивами і при знайомих називала її:

— Пані репетиторка.

Часто зітхала:

— Ох, війна! Якби не це лихо, то, вважаєте, зже Генничон переходив би до третього курсу в університеті... Як вона нашкодила ця війна!

Ці обмежені люди жили в своєму замкненому світі, ахали і охали, що їхньому пестунчикові доводиться працювати чорноробом, все сподівалися на кращі часи, і про те, чим займається син, не мали навіть уявлення. У глухій і затишній кімнаті особняка, серед роздаючих фікусів, можна було спокійно поговорити, передати завдання, одержати звіт. Під різними приводами сюди забігали знайомі хлопці й дівчата, члени організації; це не викликало ніякої підозри, адже клієнти у лікаря багато. В усякий раз можна було гуннути Михайла, щоб поміг «розкусити» складну задачу...

— Це ви? — чомусь здивувався він на цей раз, побачивши вчительку. Він все ще витирав замаслені руки об полу старого піджака, певно, з батькового плеча. Гена вже встиг поділитися з ним радісною новиною, і очі його під кучерявою солом'яною чуприною збуджено пламенили. «А що? — говорили вони. — Наша робота теж потрібна».

— Куди нам тепер? — діловито запитав Михайло, на хвилину погасивши збудження.

Олена Захарівна йшла до них із готовим планом. Одержавши повідомлення про льотчиків, організація вирішила їх негайно рятувати. То одному, то другому їм вештовували втечу з табору і переховували на різних конспіративних квартирах. В призначений час, вночі, проводники повинні вивести їх у балку біля Аджамського шляху. Там їх чекатиме посланець із партизанського загону, він і поведе далі. Але відхід цей треба прикривати. Не виключено, що при переході через дорогу зовсім випадково група може наткнутися на якусь машину з німцями або поліцейськими. Тому хлопцям належало зовсім тихо засісти у придорожньому тернику і подати потрібний сигнал. Якщо небезпеки не буде, то прозеати групу кілометрів зо три до ближньої лісосмуги і повернутися додому.

— А якщо десь виткнуться фрйці? — спитав Геннадій.

— Дивіться по обставинах, а сутичку даремно не вступайте, — пояснила вчителька. — Головне, щоб група вибралася за місто...

(Далі буде).

ВУЛИЦЯ ВАНІ ДЕМЧЕНКА

Одна з вулиць в місті Новоукраїні носить ім'я комсомольського ватажка Вані ДЕМЧЕНКА.

Живе герої слава у віках,
Рокам і часу слава не піддавна,
Мов кумачева кров на прапорак,
Пролита у боях за рідну владу.
Вона живе у назвах міст і сіл,
У назвах вулиць і нових кварталів.
Де серед трав, що скупані в росі,
Герої за свободу помирали.
Я вулицю райцентрівську одну,
Що носить ім'я Демченка Івана,
Як пам'ять бережу про ту війну,
Коли в похід збиралась юність рано...
Вночі і вдень не спить вона, не спить —
Передній край на нашій магістралі.
І навіть через тисячу довгих літ,
І герої будуть поруч з нами.

Віктор ГАНОЦЬКИЙ.

м. Кіровоград.

ЯКОСЬ, гортаючи шкільні зошити моєї дочки, натрапив на акуратно виведений заголовок. «З чого починається Вітчизна», Таір з російської літератури учениці 9-го класу». В кінці стояла п'ятірка. І не лише цікавість чи батьківський обов'язок примусив мене прочитати твої дочки і поділитися своїми роздумами. Я читав його, і переді мною оживала моя юність. Я порівнював її з життям сьогодишньої молоді, й хотілося так багато сказати тим, хто сьогодні молодий.

«Батьківщина — це найдорожче для нас слово. Батьківщина — це ліси, поля, долини. Для кожного Батьківщина як мати...»

Після цих рядків йде схильована розповідь про те, як слова любові до Батьківщини виливалися в подвиг. Комсомольці гинули за Вітчизну. Олександр Матросов, Зоя Космодем'янська, Віктор Талаліхін — ці імена стали синонімом несоромності радянської людини.

«Наша країна велика, — пише далі Олена — В нашій країні щасливе дитинство. Для дітей будуються школи, технікуми. Для їх щастя, для їх радості народилася наша держава. Витримала усі незгоди...»

З акцентом між сторінками кольорової картини посміхалися дитячі обличчя. А далі чітко написані слова несуть відчуття наростаючої тривоги. Моя дочка роздумує про те, що кадри кінофільмів, розповіді ветеранів, книги про війну несуть молодим болюче відчуття зраненої землі,

стогін матері, мужність хоробрих воїнів.

«Зараз мир на землі. Але треба бути насторожі, — читаємо. — Потрібно все зробити, аби не повторилася жахлива картина людських страждань».

Мені тепло і вдячно стає від доччиних слів. Від батьківської гордості й вдячності вчителям, батьківщині, людям, які виховують молоде покоління.

Оленці зараз шістнадцять. Стільки ж було мені, її батькові, коли я почув слово: війна! Навічно врізалися в пам'ять зелені мундири, які воївничі марширували

білі за свої перенонання. За свою Батьківщину. Сьогоднішня молодь знає про холод, голод і про страх війни лише з кінофільмів, книг, розповідей старших. От добре. Нехай ця чудова молодь не знає що це таке...

А любов до Батьківщини в них виховують вчителі, Ленінський комсомол, Комуністична партія, весь уклад нашого радянського життя.

Таір оцінений на відмінно. Але любов до Батьківщини — це щось неоцінене. І віриться, що любов Олени, як і її ровесників, — це не лише красиві слова. Що це переконання їхнього серця. Адже з тією любов'ю йшли на смерть мої товариші. І ця любов вони

З ЧОГО ПОЧИНАЄТЬСЯ ВІТЧИЗНА

нашою вулицею. Чужинці прийшли встановлювати «новий порядок». А наступного дня на майдані стукотіли сокири. Будували шибеницю. Розстріл, грабунки, насилля, — ось який був цей «порядок». Ми, ще зовсім хлопчачі, переховувалися по дворах, в ямах, але нас вилучували, крутили руки, запихали в ешелони. Вивозили до рейху. Декілька разів ловили та везли в чужу сторону і мене. Але вдавалося все ж тікати... Як страшна згадка про минуле, залишилися на спині шрами від нагав осканеного фашиста.

Підіреш, воював у винищувальному батальйоні. Після війни був секретарем райкому. Але річ не в цьому. Читаючи доччин таір, задумувався над життям своїм, над життям сьогодишньої молоді. Ми теж писали гарні твори в школі, і потім усі, як один, намертво стали на захист цих красивих слів, на

заповідали сьогодишній молоді.

Сьогодні над нами мирне небо. Але прислухайтеся до гулкою биття нашої планети. Ми не можемо бути спокійними, коли в якомусь її куточку гинуть люди. Над селами і містами В'єтнаму, Камбоджі, Лаосу гудуть ворожі літаки — ми, радянські люди, повинні зупинити руку агресора, не дати розгорітися полум'ю. В ім'я тих, хто загинув за наше світле сьогоди...

...Учень старанно виводить заголовок свого твору. Він вчиться любові до своєї Вітчизни. І віриться, що любов ця буде справжня, що він зуміє її відстояти.

Б. ЯРИШ.

с. Новокрасне,
Маловисіського району.

З КОМСОМОЛОМ
НЕ РОЗСТАНУТЬСЯ

Ці хлопці й дівчата, виступаючи перед своїми односельчанами з танцями й піснями завжди дарують радість хліборобам. Їх концерти — це лише на сцені Будинку культури села Зоряного Бобринецького району.

На знімку: учасники художньої самодіяльності села Зоряного, (колгосп «Україна»).

Фото В. КОВПАНА.

НАРОД ДІЛА

БІЛЬШЕ місяця минуло з того незабутнього часу, як час, студентів-другокурсників Кіровоградського інституту сільгоспмашинобудування, направили на допомогу сільським трудівникам колгоспу імені Держинського Устимівського району. З якоюсь певною радістю пригадує це.

Всі хотіли особистою турботою про врожай забезпечити хліборобське «спасибі». Роботи вистачало кожному, тим більше, що серед нас знайшлися й кваліфіковані спеціалісти. Трактористи Микола Кузьменко, Микола Щербенко, Володимир Пащенко, Михайло Брик, Микола Балашов та інші підняли 300 гектарів ріллі. Десь через два дні після приїзду дове-

лося сіяти озимі. Впорались із завданням сівальники Анатолій Шаповалов, Євген Вайпал, Олександр Корнішні, Стасіслав Тюпа — засіяли 150 гектарів.

Студенти — народ діла. Під час завантаження літака мінеральними добривами робота враз зупинилася. Вийшов з ладу навантажувач. А тут вже голос профгрупорга Миколи Салова: «Чого ж ми стоїмо? Давайте відрами!». І що ж, сім чоловік вручну засипали бункер літака швидко, ніж механізмом. За три дні розсіяли по полях колгоспу 109 тонн суперфосфату.

Чи якось в суботу. В гуртожиток, уже під вечір, прийшов секретар парторганізації колгоспу, розказав біду: комбайн, що косять зелену масу, погрізливо йде, худоба голодна. Для нас наче й додому не було. Балашов та Щербенко сіли на трактори і гайда до сирити. Погано було вантажити солому на причепи під дощем, під колючим вітром. Промокли до рубця, але ж нагодували худобу.

Якщо до кінця заповнити табель виконаних робіт, то вийшов би він великим. Сказано, студенти — народ діла.

М. СІВІРСЬКИЙ,
студент Кіровоградського інституту сільськогосподарсько-го машинобудування.

• ПРО СЕБЕ І СВОІХ ТОВАРИШІВ

МОЛОДИМ МІСТАМ — ДРУЖИТИ

На лівому березі Дніпра, там, де зовсім недавно серед піщаних кучугур хазяйнував вітер, зараз світиться будова новонароджене місто. І ім'я у цього міста молоде — Комсомольськ-на-Дніпрі. Молоде не тільки тому, що місту немає ще і десяти років. Молоде воно своїм творчим духом, бо Дніпровський гірничо-збагачувальний комбінат — це республіканська ударна комсомольська будова.

Осіннього вечора до середньої школи № 21 збирались юнаки і дівчата: в актовому залі повинен відбутися шефський концерт. Нещодавно приїхала агіткульт-

бригада Палацу культури імені В. І. Леніна із Світловодська.

Володимир Верболий відкривав концертну програму. Він бачив молодим будівництвом великих трудових звершень, нових успіхів у виконанні рішень XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КП України. А за хвилину на сцену вивірився астра-аній струмний танцю. Глядачів буквальні похлюпували танцюристні ансамблі «Вогні».

Будівельники щиро дякували світловодцям. Такі зустрічі стануть постійними. Про це домовились комсомольці обох наддніпрянських міст.

В. ПЕТРАКОВ,
секретар Світловодського міського комсомолу.

3 ЮВІЛЕЄМ!

Десятикласники Кіровоградської школи-інтернату № 1 щиро вітають свого старшого товариша, члена КПРС з 1919 року, учасника громадянської та Великої Вітчизняної воєн А. І. Шербу з його восьмидесятиріччям.

З Аврамом Івановичем учнів єднає давня дружба. Ос'є десяти років він приходить до школи, розповідає про героїзм нашого народу, про його революційні завоювання.

До поздоровлення десятикласників приєднується і колектив редакції. Доброго Вам здоров'я, успіхів у громадській роботі та довгих літ життя, шановний Авраме Івановичу!

У БЛАКИТНІЙ прозористі осіннього небеса спалахнув рожевий вогонь ракети. І одразу почувся голос правопланового:

— Перший загін, за мною!

Попереду — восьмикилометрова відстань. А там, в ілюмінативній гаю — височина. На ній знамення, яке треба будь-що захопити. Пробігти по ній до гаю якнайшвидше — це ще не все. Бо на кожній ділянці — перешкоди: «заміна з не полем», «заряжені газми», «поле обстрілу умовним протиповітряним». Отже, будуть «поранені», «збиті». І тому завдання отримали санітари, розвідники, групи прориву і взяття «ворожого плацдарму». Але кожен юнак міг діє впевнено, кожен знав, що в тантійно ведення бою. Підго-

як вони збираються відзначити 50-річчя створення СРСР, як готуються змінити в праці своїх батьків.

ПЕТРО ТИМОТА, секретар комсомольської організації колгоспу ім. Ульянова:

Кожен воїн має бути загартований фізично. І, готуючи до служби в армії наших хлопців, ми, перш за все, подбали про те, щоб кожен з них був членом спортивної секції. Нам пішло назустріч правління колгоспу і допомогло молоді налагодити непогано спортивну базу. Тепер кожен комсомолец колгоспу спортсмен — розрядник, значист.

Сьогоднішні молоді хлібороби, робітники завтра стануть воїнами, щоб швидше забити майстерність молодого бійця, стати класним спеціалістом допомогли

«Заздримо вашим зорям»

товлені кращі стрільці, санітари. Це ще під час занять у військово-спортивних секціях, в гуртках майбутнього воїна. Впевненість у юнаків і дівчат й тому, що їх ведуть справжні солдати — воїни з Кіровоградського гарнізону, які приїхали в Новгородку, щоб допомогти молоді провести вогнізову гру. І саме завдяки майстерності командира взводу сфрейтора Василя Тернового загін «червоних» першим наблизився до гаю. Ос'є уже й видно прапор...

А що скажете ви, застрашні солдати?

Учасники вогнізової гри вчора побували на пленумі райкому комсомолу, де обговорювалось питання з військово-патріотичного виховання молоді. Учасники гри — це ті юнаки і дівчата, хто побував у поході по місцях революційної, бойової та трудової слави своїх батьків. Вони кращі з тих, хто мав найбільш відчутний успіх в цій справі.

Тих, хто прибув на районний звіт першим, секретар райкому комсомолу Надія Компанець підняла в своїй доповіді в першу чергу. Слова похвали адресувались учням Богданівської середньої школи, які пишуть літопис подвигів героїв громадянської та Великої Вітчизняної воєн. В усьому ці ентузіастично хочуть бути схожими на своїх земляків — політично партизанів Г. Т. Поджарову, Героя Соціалістичної Праці, делегата XXIV з'їзду КПРС Г. І. Дейнеку. Школярі сповна вивчали трудові і бойові біографії цих земляків. А сьогодні герої праці і війни стали їх найпершими порадниками і вихователями.

Великий дорожок на рахунок «червоних слідопитів» села Вербух, які разом з вчителем історії Г. В. Григором пишуть історію подвигів воїнів-земляків, солдатів, які визволяли наш край від німецько-фашистських загарбників.

Учасники районного збору рапортували на пленумі райкому про те,

юнакам дотсавіс'є і організації району, які останнім часом підготували 236 мотоциклістів, 47 мотористів, 53 оленітрики, чимало шоферів, механізаторів широкого профілю. В шерегах цих спеціалістів — комсомольці райгоспу «III-й Вкряльський», колгоспу імені Кунбишева, імені Ілліча, імені Шевченка, міжколгоспбуду.

А потім був тематичний вечір «Пам'ятай тих, хто легендарно овійний». Тут знову перше слово війнам-ветеранам. Комсомолец 30-х років П. О. Стрижан задав той час, коли він, будучи шофером, брав участь у прориві блокади Ленінграда. Молодий солдат за 150 кілометрів вивозив у тил ворога загоми добровольців, які потім ставали партизанами...

А в залі була тиша. І тільки тоді, коли з трибуни зійшов останній оратор, на сцені з'явилися юні піонери, несучи в руках рожеві айстри. Простягали їх воїнам-орденоносцям, а в залі почувся пристрасний голос майбутнього солдата:

— Ми заздримо вашим зорям...

Зліт учасників походу по місцях слави батьків, що відбувся в Новгородку, був своєрідною демонстрацією справ і помислів молодого сучасника, який продовжує справу старшого покоління радянських людей. На ньому звучали не лише рапорти про досягнення в роботі комсомольської організації по військово-патріотичному вихованню молоді, а й про знахідки «юних слідопитів», безперервне спілкування з воїнами-ветеранами, героїями праці. Пленум райкому, який відбувся під час зльоту, накреслює нові напрямки в діяльності комсомольських активістів. Юнаки та дівчата раділи, як їм найкраще працювати далі.

В роботі пленуму взяв участь і виступив першим секретар обкому ЛКСМУ М. Г. Гайдамака.

М. ШЕВЧУК,
спешкор «Молодого комунара».

с. Новгородка.

Мы были всегда комсомольцы

МУЗЫКА АНАТОЛИЯ АНДРИЙЧУКА

СЛОВА ПЕТРА ВРАЖЕНКО

Оружье сверкало, сверкало на солнце.
Октябрьские дни бушевали.
Мы были всегда, всегда комсомольцы,
Мы были всегда запевалы.
И в армию шли, шли добровольцы —
Победные трубы звучали.
Мы были всегда, всегда комсомольцы,
Мы были всегда запевалы.
Целинные подняли, подняли земли
И домны огнем задышали,
Мы были всегда, всегда комсомольцы,
Мы были всегда запевалы,
Лунное солнце, солнце играет,
Над степью, где счастья причалы.
Мы были и есть, и есть комсомольцы,
Мы были и есть запевалы.

спорт спорт спорт

Учениця 9-го класу Седнівської середньої школи Устінівського району Таїса Бондаренко одинаково добре грає в баскетбол, волейбол, ручний і дзюдо. Високі результати з бігу на короткі та середні дистанції. А на першості області серед дівчат команд району (школярів) Таїса Бондаренко успішно виступила, отримавши ядро, і стала третім призером змагань.

Фото Н. ЗУБЧЕНКО.

КІРОВОГРАДСЬКІ ЗВ'ЯЗКІВЦІ — ЧЕМПІОНИ УКРАЇНИ

Спортсмени-зв'язківці Кіровоградщини вже не раз доводили, що вони можуть змагатися на рівних з найсильнішими командами України. Це вони знову довели на республіканських змаганнях, що тривали в Хмельницькому і Житомирі. В Хмельницькому на особистомандних спеціалізованих змаганнях з велоспорту, в яких взяли участь зв'язківці 23 областей республіки і міста Києва, Кіровоградці в перший день під час індивідуальної гонки (жінки на 15-кілометровій дистанції, чоловіки — на 25-кілометровій з отскакуванням кореспонденції в скриньки) зайняли третє місце. Серед жінок в числі призерів була телефоністка Вікторія Манзар, серед чоловіків — радіооператор Василь В'язов.

Другий день — комбінована естафета. Цього разу наші земляки очолили турнірну таблицю змагань. Переможцями заїзду стали В. Манзар, У. Гольдштейн, В. Лук'яненко та В. В'язов.

На третій день — групові гонки (в чоловіків дистанція 75 кілометрів, у жінок — 25 кілометрів). І знову в числі призерів Вячеслав Лук'яненко та Вячеслав В'язов.

В загальнокомандному заліку Кіровоградці на цих змаганнях були другими призерами.

Успішно виступили в Житомирі Кіровоградські легкоатлети. Тут вперше чемпіонами України серед зв'язківців стали Кіровоградці Галина Король (метання диска) та Олена Осотова (стрибки в довжину).

Г. ТОЛОК,
наш громадський кореспондент.

КРОС ЗОЛОТОЇ ОСЕНІ

Кращі спортсмени сільських спортивних товариств з'їхались до Знаменки, щоб взяти участь в легкоатлетичному кросі на честь області ради ДСТ «Колос». В напруженій боротьбі команди перемогли здобули вихованці низових колективів фізкультури Знаменського району, другі призері — легкоатлети Компанівки, треті — Кіровоградського району.

В особистому заліку найвищу майстерність продемонстрували олександрієць Анатолій Варшніков, спортсменка з Компанівки Віра Коверга, знаменчанин Надія Любченко, Олег Ярмаш та Галина Шматкова.

А. КАДІКОВ,
студент Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 29 ЖОВТНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА, 10.05 — Новини. (М). 10.15 — Для школярів. «Здрастуй, мій перший вожатий». (Волгоград). 10.45 — Художній фільм «Вони були першими». (М). 12.25 — «Жнива». (Владивосток). 12.35 — Телевісті. (К). 16.10 — «На шкільних широтах». (Львів — Одеса — Київ — Дніпропетровськ). 16.50 — Новини. (М). 17.00 — Інформаційна програма «День за днем». (Кіровоград). 17.30 — «Книгарня». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «За накресленнями XIV з'їзду КПРС». «Оновлена Єлизаветівка». (Донецьк). 18.20 — «Чиста криніця». (К). 19.00 — І. Рачадз. «Вдови». Вистава Кіровоградського музично-драматичного театру ім. М. Кропивницького. (Кіровоград). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Арголот». (М). 22.40 — Кольорове телебачення. Ж. Орин. «Федра». Фільм-балет. (Фоніція). 23.25 — Телевісті. (К). ДРУГА ПРОГРАМА, 17.00 — Телефільм «Сторінка». (М). 18.10 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Ті, що зберегли вогонь». (М). 19.15 — Телефільм «Андрій Попов». (К). 20.30 — «На добраніч, діти!» (К). 21.00 — Художній фільм «Це було в Добасі». (К).

СУБОТА, 30 ЖОВТНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА, 9.05 — Гімнастика для всіх. (М). 9.30 — Новини. (М). 9.45 — Кольорове телебачення. Концерт. (М). 10.30 — Кольорове телебачення. Для дітей. «Приходь, назно». (М). 11.00 — Для дітей. «Сурмач». (Харків). 11.35 — «Працює зеличчя». (Донецьк). 12.05 — Програма «Здоров'я». (М). 12.35 — Концерт лауреатів московського конкурсу духових оркестрів. (М). 13.25 — «На меридіанах України». (К). 13.55 — Для школярів. «Запрошуємо до танцю». (Львів). 14.30 — «Світ соціалізму». (М). 15.00 — Кольорове телебачення. Чемпіонат РСР з футболу. «Спартак». «Торпедо». 16.45 — «На дні». Фільм-спектакль. І серія. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Проблеми удосконалення управління народним господарством на основі застосування економіко-математичних методів і обчислювальної техніки. (М). 18.40 — Музичні зустрічі. (М). 19.15 — «Поєзля». (М). 19.30 — Кольорове телебачення. «У світі тварин». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кінопанорама. (М). 23.00 — Кольорове телебачення. «Великими бульварами». (М). 23.30 — Новини. (М). ДРУГА ПРОГРАМА, 11.00 — Екран студента-заочника. Перший курс. Історія КПРС. Вища математика. Англійська мова. Нарисна геометрія. 19.00 — Художній фільм «Ще раз про кохання». (К). 20.30 — «На добраніч, діти!». (М). 20.45 — Телеспектакль «Напередодні грози». (К). НЕДІЛЯ, 31 ЖОВТНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА, 9.05 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.15 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Будильник». (М). 10.00 — «Музичний кіоск». (М). 10.30 — Кольорове телебачення. Для дітей. «Історія Чебурашки». (М). 11.15 — Наша афіша. (К). 11.30 — «Гарантуско посміхну». (К). 12.00 — Для дітей. Концерт. (Берлін). 13.00 — «На дні». Фільм-спектакль. II серія. (М). 14.10 — Народний театр університету. (М). 15.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М). 15.30 — Мультифільм «Кішнич дім». (К). 16.45 — «За вашими листами». (М). 17.00 — Клуб мінопопідорожжя. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Кольорове телебачення. Мультифільми. (М). 18.30 — В ефірі — «Молодість». «Алло, ми шукаємо таланти». (М). 20.00 — «Ви написали». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Розв'язка». (К). 22.55 — «Співаюч подружжя». (Львів). ДРУГА ПРОГРАМА, 11.00 — Екран студента-заочника. Другий курс. Англійська мова. Вища математика. Фізика. Теоретична механіка. 18.15 — «Літературна і сучасність». (К). 19.00 — Художній фільм. (К). 20.30 — «На добраніч, діти!». (К). 20.55 — Фільм «Ікар». (К). 21.30 — Телефільм «Моя вулиця». (М).

Наша адреса і телефони

316050 ГСП. Кіровоград. 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

БК 01980.

Індекс 81197.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, с. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Зам. № 6608.

Тираж 54 500.

Колектив редакції обласної газети «Молодий комунар» висловлює глибоке співчуття загиблій підполковнику редакції Г. І. Прокопенку з приводу нежданної смерті його батька.

Ізана Семеновича